

Fortsettelse på reisebrev 6A

Aller sist var det danseoppvisning. Det var snart Påske og da skulle hver av menighetene på Sør-Tabiteuea opptre med en sang og danseforestilling. I anledning av hvite gjester ble menighetens program vist fram. De tok det som en ekstra øvelse.

Det var langt på natt da Bård og Marit kom om bord. Da var det fjære sjø og de hadde måttet vasse mye av veien utover og dra gummibåten etter seg. Det tok dem halvannen time å komme seg om bord igjen.

Siden var vi flere ganger i maneapaen for eventuelt å se og høre når de trenet på dansen eller sangen. Siste kvelden hadde bård med seg noen video-opptak heimefra som han fikk til å vise på en TV-skjerm. Voksne og barn satt stive i blikket og så på. Til sist fikk også jeg se litt av dansen. Denne gangen hadde de fått flere av kostymene ferdige.

Fredskorpsfolket

En dag Bård og Marit var i land for å bade litt fra stranda, møtte de ei ung amerikansk dame. Hun var tydeligvis pratesjuk. Da Bård

Danseoppvisning i maneapaen

Folket viste enorm interesse for snøskuterkjøring i norsk terreng

*Fredskorpsrepresentantene på Tabiteuea
Jamie og Reena fra USA*

inviterte henne om bord, var det ja med en gang. Det var nettopp det hun ville.

Neste dag var Bård og jeg i land og hentet henne, men da var det blitt to. Det var Jamie Bach fra California. Hun var her på andre året som fredskorpsdeltaker. Hun hadde studert antropologi og ønsket å bruke oppholdet til å samle stoff til sin doktoravhandling.

Den andre dama var også fredskorps-deltaker. Hun het Reena Chudgar fra Georgia, men var av indisk herkomst. Begge arbeidet som lærere.

Jamie var med oss siste kvelden i maneapaen og instruerte oss i riktig opptreden da vi skulle takke for oss.

Overfarten til Funafuti.

Fredag 31. mars kastet vi loss for å seile til Funafuti. Marit hadde flybillett derfra 17. april. Vi hadde god tid, men ville være helt bombesikker på at vi kom fram i tide.

Å finne veien ut av labyrinten av korallrev og sandbanker var lettere enn da vi kom. GPS'en lager et spor på skjermen som viser hvor vi har seilt, så vi kunne ganske enkelt følge dette. Likevel fikk Bård stå på baugen å følge med at vi ikke gikk på noe.

Da vi var klar av Tabiteuea, hadde vi østlig vind. Vi klarte ikke helt å følge kurslinja for seil, bare nesten. Verre ble det da hav-strømmen fikk bedre tak. Kursen ble omtrent rett sør.

Marit nyter ei kokosnøtt fra Boniti

I åttetida på kvelden neste dag var vinden svakere så vi bestemte vi oss for å kjøre motor. Ved å la seilene stå og kjøre på relativt lavt turtall klarte vi å utnytte den vinden som var slik at vi gjorde brukbar fart og nærmet oss kurslinja langsomt. I løpet av døgnet som fulgte, nærmet vi oss kurslinja med 18 nmil og var nå bare 10 nmil unna. Vinden hadde dreiet og økt litt slik at vi trodde vi skulle holde avstanden fra kurslinje, men der tok vi feil, for like etter dreide vinden tilbake.

Mandag morgen var vi kommet 70 nmil vekk fra kurslinja. Det var nesten flau vind og ikke noe å seile i, men motoren ville ikke starte. Det så ikke ut til å hjelpe hvor mye Bård var i maskinrommet og luftet. Innimellom

Marit finner seg til rette om bord

måtte vi kjøre generatoren fordi startmotoren brukte opp strømmen på startbatteriet. Til sist, etter to timer fant Bård løsningen. Hvis vi gir for mye pådrag ved starten, fungerer regulatoren som stopper og vi får ikke diesel til dysene. Når vi startet motoren med mindre pådrag, startet den med en gang.

Vi tok ned seilene og kjørte øst-syd-øst, rett imot den lille vinden som var for å komme nærmere kurslinja og for å klare å komme øst for Nanumea, det nordligste atollet i Tuvalo. Sjøen var ganske flat, så vi gjorde brukbar fart uten å kjøre for hardt. I firetida på ettermiddagen fikk vi landkjenning på Nanumea.

Slik gikk det med litt seiling og litt motorkjøring. Innimellom hadde vi en del byger med til dels sterk vind. Torsdag seilte vi inn i ei sterk byge som nesten ikke ville gå over. Vinden var oppe i over 30 knop, stiv kuling, og vi seilte med kun en del av genoan utrullet. Plutselig revnet det som var oppe, og det var bare å rulle inn. Motoren ble startet og fikk rusle og gå. Det var motvind uansett, men om det ikke blåste stiv kuling, så var det ganske sterk resten av turen inn mot Funafuti.

For anker igjen, nå på Funafuti

ganger fusket motoren mens vi krysset lagunen. I ti-tida, fredag 7. april, droppet vi ankeret utenfor regjeringsbygningen på Funafuti. Da løyet vinden, det klarnet opp, og der lå vi stille og rolig mens vi nøt en velfortjent frokost.

Her blir vi liggende ei tid framover. Marit forlater oss, men to nye kanaljer fra heimlandet ventes om bord.

Med vennlig hilsen fra Havaiki

Et par ganger begynte motoren å fuske. Det viste seg at det var luft i filteret. Det begynte å bli lite diesel på tanken. Konklusjonen vår var at sjøgangen hadde gjort til at det hadde virvlet seg gassbobler ned i dieselolja.

På morgenkvisten kom vi til innløpet til lagunen på Funafuti. Det var ikke trangt, men gangske krunglete, men i motsetning til Tabiteuea stemte kartet rimelig godt med terrenget. Vi var nesten igjennom da motoren begynte å fuske på nytt. Den holdt det gående til vi var igjennom og hadde noe å drive på før vi luftet. Enda et par